

**SERGEJ
LOJKO**

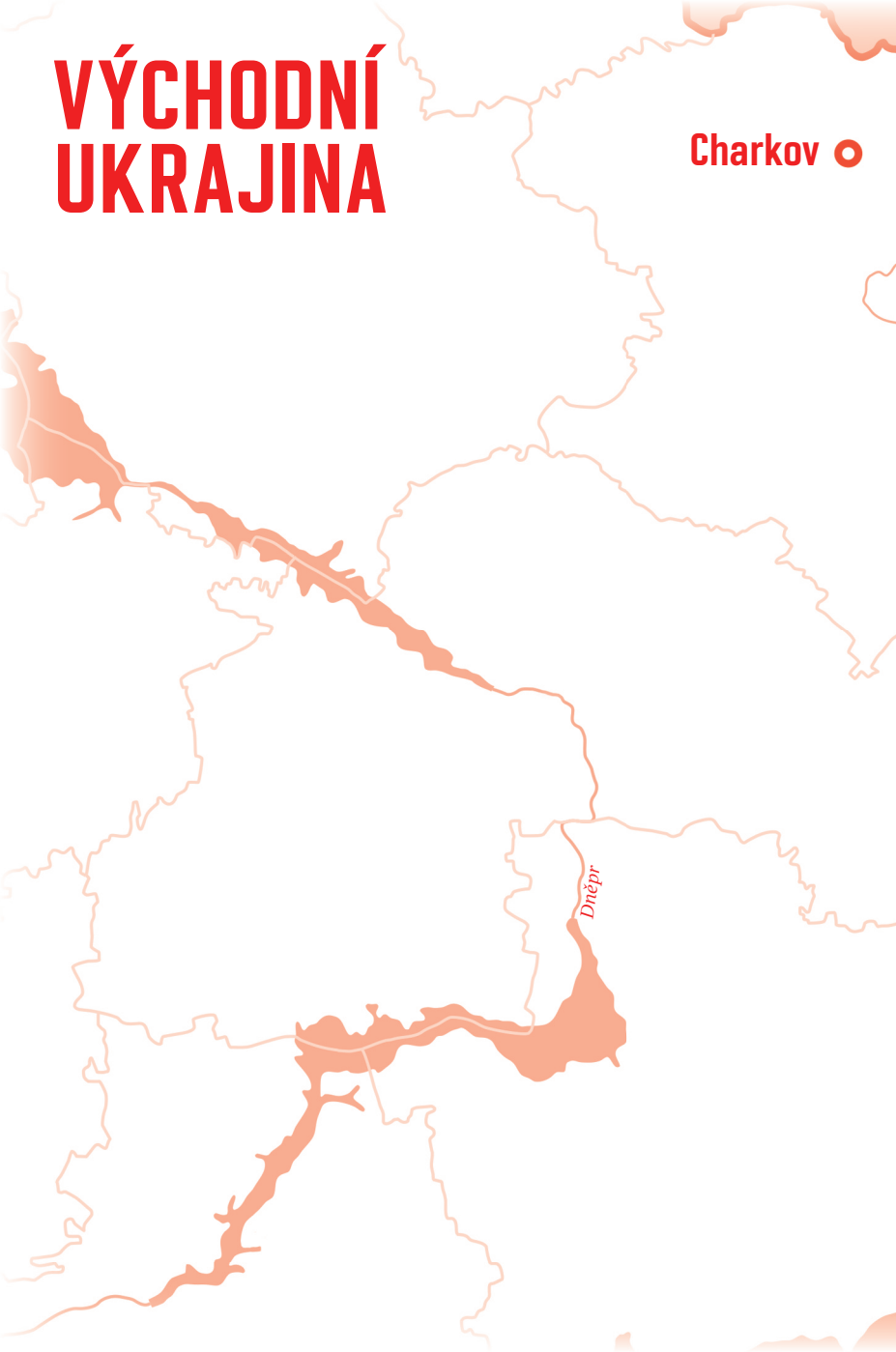
„Nechcete se
na něco zeptat?“
„Měl bych snad? Třeba
proč jsi zabil moji rodinu?“

HOST

VÝCHODNÍ UKRAJINA

Charkov ○

Dněpr

A stylized map of Eastern Ukraine. The Dnieper river is highlighted in a solid orange color, flowing from the north towards the south. The surrounding landmasses are outlined in a light orange line on a white background. The city of Charkov is marked with a small orange circle in the upper right corner. The text 'VÝCHODNÍ UKRAJINA' is written in large, bold, red capital letters in the top left corner. The word 'Dněpr' is written vertically in a small, italicized font along the river's course.

**SERGEJ
LOJKO**

LET

**SERGEJ
LOJKO**

**BRNO
2019**

Román se zakládá na pravdivých událostech, veškeré postavy jsou však fiktivní. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Rejs

Copyright © by Sergei Loiko

Agreement by Wiedling Literary Agency

Translation © Markéta Klobasová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-898-7 (PDF)

ISBN 978-80-7577-899-4 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-900-7 (MobiPocket)

Tuto knihu věnuji památce své ženy Anastasie Perfiljevové

PROLOG

Koševého doznání

18. PROSINCE

Za zamřížovaným oknem šli a šli a zpívali „Věčnou paměť“. Policejní kapitán Fjodotov, pokuřující u parapetu, se ani neptal za koho. Všichni věděli, že dnes je pohřeb proslulého motorkáře Sultána, ve světě známého jako Ivan Pustovoj. Odešel bojovat na Donbas, kde zahynul v nerovném boji s ukrajinskými fašisty, což už asi tři dny roztrubovaly všechny televizní stanice. Poslanci, kozáci, motorkáři i analytici pěli chvalozpěvy na šíleného hrdinu „lidové domobrany Novoruska“. Z reportáží vyplývalo, že Sultán, velitel dobrovolnického praporu bojujícího pod stejným krycím jménem, se pod Doněckem dostal do obklíčení, bránil se do posledního náboje a padl hrdinskou smrtí.

Pro zemi se tato událost stala natolik významnou, že prezident přeložil svou každoroční velkou tiskovou konferenci ze čtvrtka na pátek, aby se mohl obřadu zúčastnit — už na Rudém náměstí, během ukládání hrdinových zpopelněných ostatků do kremelské zdi. Ukrajínští nacionalisté vyměnili Pustového zmrzačené tělo za svých pětadvacet raněných a zabitých spolubojovníků. To Fjodotov také věděl ze zpráv, kterým jako veterán dvou čečenských válek nevěřil ani slovo.

Některého jiného pochmurného a mrazivého prosincového rána by se ohromnému shromáždění rozmanitých lidí

bez čepic, kteří kráčeli za rakví s rudými prapory, korouhve-
mi, obrázky svatých a věnci s vpletenými umělými květinami
a oranžovo-černými hrdinskými stuhami, možná i podivil.
Ne však dnes, kdy se mu z pravé ledviny dostal do močovodu
čtyřmilimetrový kamínek a způsobil mu taková nepopsatel-
ná urogenitální muka, že během poslední hodiny musel už
čtyřikrát přerušit výslech a běžet na záchod na opačném kon-
ci chodby.

Nepopsatelná se tato muka Fjodotovovi zdála proto, že
ve všech smyslech slova ostřílený policajt neměl s preven-
cí močových kamenů žádné zkušenosti. Jelikož se v přízna-
cích spletl, dával svůj stav za vinu poddůstojnici Poluchinové
z licenční správy, která včera po dlouhém dobývání přece jen
podlehla jeho služebnímu zápalu a nakonec mu povolila jak-
sepatří použít jeho *osobní zbraň*. Fjodotov věděl, co Poluchi-
nové řekne v pondělí, až ji potká na chodbě, nevěděl však, co
zalže své ženě Kiročce dnes večer. Nevěděl ani, kdy se mu po-
vede zajít za doktorem, za jakým a kam, tím spíš že se blížil
víkend. A s každou minutou mu bylo objektivně hůř. Kapitán
měl to slovo rád — *objektivně*. Ale ani objektivně nevěděl, kdy
se mu podaří ukončit tento výslech, který trval už asi hodinu,
bez jakéhokoli výsledku. Fyzického přesvědčování vyslýcha-
ného nebyl dnes Fjodotov ve svém stavu schopen.

Muž zadržený na místě činu se zbraní v ruce cosi nesrozu-
mitelně hučel: buď nutně potřeboval pomoc psychiatra, nebo
ještě nutněji vyprošťováka. Když Fjodotov vzal s tváří zkřive-
nou bolestí z parapetu karafu a nalil nejdřív sobě a potom
i vrahovi sklenici vody, muž ji do sebe obrátil na jeden hlt.
Udělal to, aniž zvedl hlavu, mlaskal přitom rty i jazykem jako
zvíře a cákal vodu na světle hnědé linoleum, místy vybledlé
a podřené od noh stolu, který někdo neustále přesouval, i od
židle, na které se pořád někdo ošíval. Pak si rukama znovu

obemkl plešatějící hlavu, zase se začal kolébat do rytmu svého vnitřního monologu a přitom sebou občas škubl — buď škytal, nebo vzlykal.

Fjodotov měl také strašnou opici, ale ani on už v jednu chvíli nezvládl vdechovat vlezlé alkoholové výpary. Otevřel ventilačku a lačně se nadechl mrazivého vzduchu, trpkého jako nakládaná okurka. Po spásné injekci kyslíku si zapálil další cigaretu. Okraj zrzavého květináče s kaktusem, stojícího na parapetu, byl celý pomalovaný popelem z cigaret a u misky pokryté bělostnými trny rostliny se už vytvořila nepravidelná hromádka kapitánových krátkých nedopalků. Vzduch v místnosti se citelně ochladil a Fjodotov mohl ventilačku zavřít, ale dával si načas. Dokuřoval a dál roztržitě pozoroval kalnou černo-červenou řeku lidí za oknem, jako by se ji sám pokoušel přeplavat a topil se, protože neměl sílu přeprat proud.

Mezi sousedy byl instalatér Koševoj známý jako spořádaný občan, příkladný rodinný typ, starostlivý otec dvou malých dětí, které byly naštěstí nebo naneštěstí zrovna u nemocné babičky, a manžel tiché a podle ujistění těch stejných sousedů nenápadné účetní z domovní správy, kterou znal a měl rád celý dům a také si jí vážil. Tak tomu bylo až do včerejšího dne. Ve středu večer, v závěru šestnáctiletého a podle výpovědí svědků zcela fungujícího manželství, vystřílel Koševoj do své ženy Soni šest kulek z makarova zajímavého původu, a předtím než omdlel, sám zavolał policii.

Nebyl alkoholik, dokonce ani žalostný opilec, jinak by nepracoval v zodpovědné společnosti na zodpovědné pozici. Jistě, pil, stejně jako všichni instalatéri, ale vždycky v den výplaty, s mírou, klidně a doma. Když si ten večer šel jeden soused zakouřit na balkon, slyšel podle svých slov hlasité mužské výkřiky vycházející z bytu Koševého, mezi nimiž prý

zazněly fráze: „Hovno, a ne děti, ty děvko mizerná!“ a „Nebudeš jeho, ty kurvo!“, které doslovně a procítěně opakoval, přičemž si obzvlášť dával záležet na drnčivém R, dokud ho kapitán nezarazil.

Byla to v podstatě hračka. Vražda v afektu, prachsprostý domácí mord. Kdyby nebylo té pistole.

Pistole byla štípnutá. Ale kde se u instalatéra domácí správy vzala registrovaná pistole, ukradená přede dvěma lety z auta ostrahy na parkovišti u pobočky Sberbank na ulici Pravdy, která měla od té doby na krku dvě vraždy? Fjodotova hned tak něco nepřekvapilo, ale teď, potom co uviděl posudek z balistiky a podíval se do obličeje Koševého, pocítil cosi, co se blížilo nepochopení. Koševoj se vůbec nepodobal výlupkům, na které byl Fjodotov zvyklý. Když už typy jako on vraždily, tak žehličkami, noži a dalším kuchyňským náčiním. Ale kde vzal tu pistoli? Přece ji sám neukradl, když byl v práci...

Bohužel nebyl nikdo, kdo by mohl kapitána v ten páteční den zastoupit. V pátek měli odevzdávat report a podplukovník Trepetnych vyžadoval, aby byl případ uzavřen. Jakýmikoli pomocnými prostředky. Když kapitán zavolal do výslechové místnosti hlídku, aby mohl znovu vyběhnout na konec chodby, po cestě kolem dveří velitelovy kanceláře uslyšel slova, která ho donutila zpomalit a zaposlouchat se.

„Je to kurva vyšetřovatel na píču!“ říkal podrážděný šéf komusi hlasitě. „Úplně ztratil čuch. Kdyby dal tomu šmejdovi do rypáku, hned by to vysypal. Ne kurva, nemám potřebný lidi, nemám je! Ty debilové jsou ze všeho posraný!“

Fjodotov se vrátil k sobě, zavřel za ostrahou dveře a vzchopil se — přešel k zadrženému a mlčky ho pořádně uhodil pěstí do ucha. Koševoj upadl ze židle, zůstal ležet na boku a naplno se rozvzlykal. Noha mu škubala. Fjodotov popadl

džbán a se slovy „Občerstvi se, hajzle!“ mu vylil zbytek vody na hlavu.

Instalatér se rozplakal ještě hlasitěji. Jak potřásal hlavou, kapky stříkaly do všech stran.

„Mluv, ty křivácká svině. Kdes vzal tu bouchačku?“ zařval kapitán schválně nahlas, aby ho bylo slyšet když už ne ve velitelově kanceláři, tak alespoň na chodbě. „Když mi to řekneš, půjdeš na cimru a vyspíš se! Možná si ještě na něco vzpome- neš. Mluv, ty zasranej zmetku, než tě odprásknu!“

Kapitánův zhoršující se zdravotní stav dodal jeho výhrůž- kám spíš hysterickou fistuli než tvrdý kovový tón, ale jeho křik ve správný okamžik zaujal Třepotu (jak na oddělení taj- ně říkali drsnému veliteli), který právě procházel kolem Fjo- dotovovy kanceláře. Třepota se zastavil, otevřel dveře, naoko se zamračil a očima sjel z vraha na sklánějícího se kapitána, bledého jako anděl smrti.

„Kdes kurva vzal tu pistoli!“ zařval Fjodotov znovu a Tře- poty ve dveřích si ani nevšiml. „Kde?!“

Koševoj si najednou na podlaze sedl zpříma a klidným, skoro střízlivým hlasem, jasně a srozumitelně jako hlasatel studiové nápoředy, vyslovil název místa, kde onen nešťastný makarov našel, a název společnosti, kde se daný objekt nachází.

Kapitán zvedl oči a v tu chvíli si všiml velitele. Zkřivil rty v náznaku úsměvu a couvl ke stolu, aby výpověď zaznamenal do protokolu. Na svůj záchvat skoro zapomněl.

„Výborně,“ zabručel podplukovník, zavřel dveře a chtěl za- mířit za službou na inspekci. Ale už na schodišti vedoucím do přízemí se prudce zastavil, podíval se na hodinky, otočil se jako olympijský plavec u okraje na krátkém bazénu a rych- le se vydal zpět.

„Kde?!“ zakřičel, když rozrazil dveře výslechové místnos- ti, až klika se zasténáním ohýbaného železa narazila do zdi

a na podlahu se sesypala omítka. „Kde kurva? Zopakuj, co řekl!!!“ namířil prst přesně na Fjodotovův kořen nosu.

Třepota třeštil oči, až se Fjodotovovi při pohledu na jeho bobtnající obličej, nafialovělý jako řepa, zdálo, že stačí jen málo — a i Třepotu budou moct nést v rakvi hned za novým mučedníkem Sultánem. Na hlavy jim budou padat vločky šedavé mrazem... a jako vytí se bude ozývat ten nesladěný, smutný zpěv.

Fjodotov, který se za půl minuty celý zpotil, a Koševoj, který, jak se zdálo, zase zcela vystřízlivěl, současně otočili hlavy směrem k podplukovníkovi a zopakovali kde. Takovým tónem, jako by nebyli vyšetřovatel a podezřelý, ale spolupachatelé vraždy, z nichž nějaký jiný, skutečný detektiv právě vymlátil souběžné doznání.

Chvilí po vyhlášení poplachu a okamžitém nástupu veškerého personálu podplukovník stiskl na pevné lince na stole červené tlačítko, podobající se poplašnému, a oznámil do telefonu novinu. Nejdřív rychle. Potom mu přikázali, aby se vzpamatoval a podal podrobné hlášení. Tak se vzpamatoval a podal podrobné hlášení.

A venku všichni šli a šli a zpívali. Fjodotov stál u otevřené ventilačky, poslouchal ten rádobý zpěv a chuť další cigarety nevnímal. Koševého odvedli, bolest ustoupila a kapitán byl skoro klidný.

Pochmurnou zvukovou kulisu za okny najednou cosi přerušilo — do kanceláře kapitána Fjodotova vtrhl řev desítek motorů, vpletl se do teskného zpěvu a rychle ho přehlušil. Sultánovi spolubojovníci, členové motorkářského gangu Bílí vlci, se sjížděli na tryznu z celé Moskvy.

KAPITOLA PRVNÍ

Bílý lístek Buldoka Aljochina

LONDÝN. PŘED PĚTI MĚSÍCI. ČERVENEC.

Ona a dcery ho neviděly už víc než tři roky. Šestnáct let s ním a tři bez něj... To byl jiný život, druhý. Ten druhý se jí zdál mnohokrát delší než první. Blahobytný, klidný, pravidelný, uspořádaný jako v pohádce. Ale bez něj. Dívky, kterým už bylo šest a sedm, se na otce dávno přestaly ptát. Nastá jim jeho fotky neukazovala. Sergej jí přísně zakázal brát s sebou jakoukoli starou rodinnou fotografii. Svatební album, všechny fotografie s ní a dětmi — grilování, na rybách, Egypt, Kypr —, vše zůstalo v Moskvě. V Moskvě, ze které utekli jako Napoleon v zimě, jak Sergej žertoval během jejich posledního setkání. Minulost byla zcela vymazána. Celý svět, celý život. Jako spálená země. Tajně si schovala jednu jeho fotografii, z pasu, a ještě jednu, na které byli spolu. Mladí, veselí, opilí... A ještě jednu. Nejmilejší a nejoblíbenější. Všichni spolu. S dcerami, když byly ještě miminka.

V novém životě měly prostorný byt v prvním patře viktoriánského domu v Hampstead Heathu. Nedaleko byl park s duby a králíky, o kousek dál jezero s kachnami a labutěmi. Na trávníku vedlejšího domu se přes den v různých komických polohách povalovali tři zrzaví kocouři, kteří se chovali, jako by jim celé sousedství patřilo; to znamenalo, že tam dnem i nocí drze chrněli, tlapy od sebe, stéblo v zubech. Tak

je jednou nakreslila Lisa, jejich vychovatelka, umělkyně talentem i vzděláním, která žila na druhém konci Londýna, v Ealingu, a často u nich zůstávala přes noc. Dcery se tomu velmi smály a chtěly, aby obrázek zarámovala. A tak se vtipní kocouři v Lisině podání přestěhovali na krb.

Z domu naproti každý den v deset hodin ráno, na minutu přesně, vycházel šedivý, asi osmdesátiletý, možná starší, charismatický gentleman, kterého by díky jeho aristokratické stavbě těla nikdo nenazval starcem. A pokud tou dobou Naša právě hleděla z okna nebo zalévala květiny na parapetu, gentleman se na ni vždy usmál, jako kapelník zvedl nad hlavu hůlku svého nezaměnitelného deštníku a zdvořile sklonil šedivou hlavu. Deštník měl s sebou pokaždé, nehledě na počasí. Potom podle zaběhnutého rituálu zamířil do parku, kde se procházel přesně dvě hodiny. Když neznámý Našu a dcery potkal na ulici nebo v parku, znovu se usmál, otevřel nezaměnitelnou plechovečku tvrdých bonbonů a nabídl je dívkám, se kterými potom mluvil o stromech, ptácích, počasí — o dešti, mracích a slunci. Tánička s Věruškou díky Lisině úsilí už jaksepatří štěbetaly anglicky.

Naša se jazyk také učila, s postarší dámou, která se s anglickým humorem představila jako slečna Prismová,¹ i když se jmenovala jinak. Naša už dokázala obstojně číst a psát, rozuměla, co říkají ve zprávách na BBC, rozuměla slečně Prismové a svému sousedovi a mohla s nimi nějak mluvit. Ale ať se snažila sebevíc, pořád ještě nerozuměla ani slovo jiným Londýňanům, které potkávala, ani jazyku, nebo spíš řeči hrdinů ve filmech, show a dalších pořadech v televizi.

Slečna Prismová Našu poučila, že její impozantní soused není nikdo jiný než bývalý špion ve službách Jejího Veličenstva, celosvětově proslulý spisovatel John le Carré. Naša tvorbu tohoto autora neznala, a tak si koupila knihu a nechala si

ji od něj podepsat. Ochotně a s bělostným úsměvem jí autogram věnoval a řekl: „*Ah, never mind. It is really rubbish.*“ Brak nebo ne, Nasta knížku stejně nedokázala přečíst a odložila ji po deseti stranách — na lepší časy. *Holky brzy vyrostou a přečtou si ji*, pomyslela si. Sestřičky spolu stejně mluvily anglicky, a dokonce rozuměly londýnskému dialektu cockney, rusky mluvily stále neochotněji, jenom s ní. S přízvukem, který každým dnem sílil.

Teď si Nasta natáhla nohy na taburet u křesla, opřela se o opěradlo z měkké kůže a zavřela oči. Potom roztáhla ruce, aby se dotkla dcer. Ty seděly každá z jedné strany a soustředily se na obrazovku. Stevard na její přání sundal opěrky mezi sedadly a ony tři se snadno vměstnaly na dvě. Nasta se nemohla zbavit nervozity, která ji od startu neopustila. Seděla v útulném salonku první třídy letu MA-71 Londýn—Bangkok, ale nedokázala se uvolnit. Pořád myslela jenom na něj. Na vzdáleného Serjožu, který se má za dva dny v pětihvězdičkovém bungalovu na exotickém ostrově Samui znovu, po tříletém odloučení, stát manželem a otcem — milovaným, drahým a blízkým.

Nasta se probírala kadeřemi dcer, které sledovaly animované filmy, a bříška jejích prstů jako by se sama pokoušela rozpomenout, jak se dotýkala jeho vlasů, strniště, krku, zad, rtů. Ale ať se Nasta snažila sebevíc, stejně si nedokázala vybavit jeho podobu, pocítit jeho vůni, uslyšet jeho hlas. Na vteřinu se jí zdálo, že koutkem vědomí zaslechla jeho vzdálený smích, i ten však tál, vypařil se jako sen, jako ranní mlha — londýnská, už známá.

„Leno, teď zůstaneš s holkama sama,“ řekl jí před třemi lety Serjoža na rozloučenou na letišti ve Frankfurtu, kde se

* „Ach, to je maličkost. Je to vážně brak.“

viděli naposledy. „Nebudu ti moct psát ani volat. Ale budu poblíž. Byt máš. Nebudeš mít o nic nouzi. Peníze vám s hol-kama stačí na tři životy. Všechna čísla účtů znáš. Až budu vědět, že všichni budeme moct žít klidně, tak si vás najdu. Nemůžu říct kdy, ale... Pořád budu poblíž.“

Sergej objal dcerky, rty se dotkl jejího čela. Otočil se a bez ohlédnutí rychle zamířil směrem k druhému terminálu, cestou vyhodil telefon zabalený v novinách do jednoho koše a SIM kartu do dvou jiných o kus dál.

Sergej se nepřeklekl. Tenkrát se jmenovala Lena. Jelena Aljochinová. Ale už tehdy, při prvním překročení hranic, se stala Anastasií Jarmolnikovou. Dcerám jména zůstala. A příjmení v tom jiném světě a novém životě brzy zapomněly samy.

Nastá opatrně odtáhla paže od dívek, které obě usnuly, objala se kolem ramen a vtiskla se ještě hlouběji do měkkého křesla. Najednou si vzpomněla na jejich první setkání před jedenadvaceti lety. Když dálkově studovala na Moskevském oblastním pedagogickém institutu, bydlela u kamarádky v Moskvě a přes den pracovala u přepážky v prádelně ve čtvrti Marjinaja Rošča. Koho by tenkrát napadlo, jakou roli v jejich životech sehraje ten zašlý bílý lístek z prádelny se sotva čitelným číslem na kousku prostěradla, zašpiněného od vína nebo zavařeniny. Veškeré příbuzenstvo a známí ten příběh po čase znali nazpaměť a tvrdili, že tohle se stává jenom ve filmech.

Jednou do prádelny přišel sympatický, nakrátko ostříhaný mladý muž jménem Aljochin (jeho křestní si nejdřív nezapamatovala), v pomačkaném šedém saku a bílé zaprané košili bez kravaty, a ukázal jí rudou knížku — služební průkaz. A potom ten lístek.

Geolog Feďa Suvorov přes známého na léto pronajal svůj jednopokojový byt studentovi z Machačkaly. Když se v září vrátil domů, našel byt uklizený a klíče u sousedky. Ta mu řekla, že student odjel už v červenci. To bylo zvláštní, vždyť tu měl bydlet až do srpna a za celé tři měsíce zaplatil dopředu. Divné, ale co. No tak odjel. Stává se.

Druhý den ráno, když se Suvorov vydal z bytu do práce, dostal hned za dveřmi pořádnou ránu do hlavy. Probral se na betonové podlaze, do zad a nohou mu tlačila čísi těžká kolena, paže měl zkroucené dozadu a na zápěstích mu zrovna cvakla pouta. Dopravili ho na policii a velitel operace, mladý vyšetřovatel Sergej Aljochin, ten, který do prádelny donesl lístek, Suvorovovi oznámil, že jestli to chce mít snazší, musí se okamžitě doznat k trestnému činu s přitěžujícími okolnostmi.

Naprosto šokovaný Feďa se neměl k čemu přiznávat. A i když si ho vychutnávalo celé oddělení, stejně se nepřiznal. A dobře udělal. Vždyť to nebyl on, kdo u sebe v koupelně kuchyňským nožem naporcoval mrtvé tělo — byl to jeho podnájemník. Onen dagestánský student medicíny, který potom zkrvavené kusy, zabalené do cárů dvou Suvorovových prostěradel, odnesl na několik různých moskevských smetišť. To vše se stalo, když majitel bytu s krumpáčem v ruce poklidně krmil komáry a mušky při hledání chalkopyritu a pentlanditu ve východním Zauralí a snažil se odvést myšlenky od rozchodu s milovanou dívkou — jeho přítelkyně ho nedlouho předtím opustila se slovy, ať si žije se „svýma pentlema i pyritama“.

Žádný z policistů by nikdy nic nenašel a případ, který měl zaručeně skončit u ledu, by tam také skončil, kdyby nebylo Aljochinovy profesionality, která se projevila už v raném období jeho kariéry. Aljochin si na oddělení brzy vysloužil

přezdívku Buldok — díky svému železnému stisku. Když chytil stopu, šel až na konec a zastavit ho nedokázal nikdo — ani lupiči, ani zloději a vrazi, ani samotní policajti, kterým bylo vždycky všechno u prdele. Pokud se nejednalo o jejich vlastní. Za třináct let byl Aljochin už podplukovníkem a šéfem oddělení vražd. Ale už to nebyl ten stejný Aljochin, který studentce Leně přinesl do prádelny osudový lístek.

Ale zatím rozmotával svůj první případ a na jednom ze zkravených cárů prostěradel našel lístek z prádelny. Když s ním pak osobně obešel třicet prádelen, nakonec se setkal s Lenou a zjistil od ní adresu a telefon předpokládaného vraha.

Poté co geolog Suvorov ztratil šest zubů a víru v lidskost bezpečnostních složek, se nakonec dověděl, co se mohlo během jeho nepřítomnosti stát, a pověděl policistům o tom, že v létě byt „bezplatně užíval kamarádův známý“. Uprchlého medika vyhmátli přes jeho známého Dagestánce, našli ho v rodném aulu, vznesli žalobu a mladý horal se (čestný to člověk, jak je u Dagestánců zvykem) ke všemu přiznal. Bez pár výchovných.

Ukázalo se, že v nálevně u vysoké školy se student seznámil s mladým poručíkem raketových vojsk, který přijel do Moskvy z Dálného východu na dovolenou za dívkou, ale ta ho poslala ke všem čertům. Tam se také student s poručíkem dali do pití a potom v tom pokračovali v Suvorovově bytě v Marjiné Rošče, kde důstojník medikovi navrhl, aby si zahráli karty.

Hráli zábavnou hazardní hru seka, které se říkalo ruský poker pro lenochy. Poručík podle studentových slov šmelil, a tak „slovo dalo slovo, padla první rána“. Student mluvil dobře, skoro spisovně rusky. Prostě došlo ke konfliktu. Poručík popadl kuchyňský nůž, student se bránil a strčil do něj. Voják na svou zbraň upadl — a konec. Potom ho medik